

Lovforslag. Jeg tror, at man har fuldstændig konstitutionel Ret til at forudsætte, at naar man i dette Tilfælde var endogsaa, skjøndt uden Conference med den paagjældende Minister, enedes om en Udtalelse fra det paagjældende Udvalg om, hvorledes man opfattede den paagjældende Lovbestemmelse, og derefter Ministeriet var gaaet ind paa den saaledes tydelig officielt offentlig foreliggende Forudsætning, er det ikke alene en Forstaaelse med den paagjældende Minister, men saa maa der være et saadant solidarisk Ansvar mellem Regjeringens Medlemmer, at man maa forudsætte det Samme overfor hvert enkelt Medlem af Regjeringen, der faar med den Sags Udførelse at gjøre. Envidere vil den meget ærede Justitsminister fastholde sin tidligere Udtalelse om, at det var noget ganske Andet, der her forelaa, nemlig i den paagjældende Anordning, end det, der havde været Gjenstand for Forhandling under den militære Straffelov, og han søgte at godtgjøre det ved at paavise forskellige Uligheder mellem den Gjenindkaldelse, der da havde været paa Tale, — idet han altsaa dog indrømmede, at der den Gang havde været Tale om Gjenindkaldelse — og den, som nu Anordningen eventuelt bestemmer. Iblandt disse forskellige Uligheder skal jeg ikke her dvæle ved, hvad Betydning det har for den Paagjældende at bevare sit Udskrivningsaar; thi der er en Forskjel, som ganske vist er isømfaldende, og som er for mig, tilstaaer jeg, ganske overraskende. Det var nemlig det, som den høitærede Justitsminister fremsatte, at der ved Anordningen af 16de Juni 1882 § 18 ingenlunde tilsigtedes, at de midlertidig som tjenstdygtige hjemsendte Værnepligtige i alle Tilfælde skulde gjenindkaldes til Uddannelse, men at det var overladt Ministeriet at bestemme, hvorvidt en saadan Gjenindkaldelse skulde finde Sted eller ikke, og at Ministeriet derfor selv havde opstillet en vis Praxis, visse Regler, som det overfor dette Spørgsmaal følger. Denne Oplysning var høist interessant; jeg vil sige til, at der var endogsaa noget Bitant ved den; thi for det Første reiser sig jo det Spørgsmaal, med hvilken Hjemmel overhovedet en saadan Fritagelse for Gjenindkaldelse finder Sted. Den almindelige Oplysning er jo den, at samtlige som midlertidig tjenstdygtige hjemsendte Værnepligtige have at møde paa Sæssion, og at det derefter som tjenstdygtigt behandlede Mandskab bliver indkaldt til Uddannelse. Allerede derfor vilde det være interessant at høre det Spørgsmaal bekvaret, med hvilken Hjemmel altsaa Ministeriet har tilladt sig denne Afvigelse fra det, man maatte forudsætte laa i

denne Anordning af forrige Aar. Det kan naturligtvis ikke have nogen særdeles Interesse for mig at trænge stærkt ind derpaa; thi det er i og for sig klart, at der ved en saadan Undtagelse fra Reglen, at altsaa ikke Gjenindkaldelse skulde finde Sted i alle Tilfælde, ialtfald finder en Væmpelse Sted i denne ellers saa haarde Foranstaltning. Men ikke nok hermed; naar man vil forfølge dette Billede noget yderligere, vil man se, at det bliver et sandt Virvar af Fortolkninger, Forstaaelser og Misforstaaelser, man vil komme ind paa, naar man vil undersøge, hvilke Konsekvenser denne Foranstaltning tiligemed dens Undtagelser fører med sig. Det har derfor ogsaa været naturligt, at de militære Afdelinger have været i Forlegenhed med, hvorledes de skulde bære sig ad med Gjenførelsen af denne Anordning. Kort efter, at den er udkommen, finder man et Exempel paa dens Anvendelse, hvor man ellers skulde synes, at var der noget Tilfælde, hvor hele denne Anordning med en vis Grad af Ret kunde finde Anvendelse, maatte det være der. Det var nemlig en Mand, der i 1882 havde ved Rømning, Arretation og Sygdom været borte fra sin Rekruttskole i 64 Dage, og derefter i den senere fortsatte Tjeneste været borte i 88 Dage, og vedkommende Afdeling spurgte da Ministeriet, om den havde Lov til at anvende Anordningens Bestemmelse paa en saadan Mand. Ministeriet svarede: Nei, den kan ikke anvendes paa denne Mand, thi for det Første finder denne hele Regel kun Anvendelse paa Rekruttiden, altsaa, fordi en Mand under sin fortsatte Tjeneste i det paagjældende Tidrum har været borte fra Overførelsen, vil den ikke kunne finde Anvendelse. Denne Mand havde jo imidlertid ogsaa været borte under Rekruttskolen i 2 Maaneder, men — føier Ministeriet saa til — Anordningen finder desuagtet ikke Anvendelse, da man havde beholdt Manden til fortsat Tjeneste og ikke hjemsendt ham strax under Rekruttskolen. Altsaa i dette Tilfælde vil den ikke kunne finde Anvendelse, og det oplyses saaledes her, at det overhovedet kun er i Rekruttiden, at Anordningen kan finde Anvendelse. — Derefter følger et nyt Tilfælde, hvor ligeledes den vedkommende Afdeling har været i Forlegenhed med, hvorledes den skulde bære sig ad, og det er i Anledning deraf, at Resolutionen af 11te Mai 1883, hvortil den høitærede Justitsminister har sigtet, er udkommet. Der siges i denne overfor et lignende Tilfælde, at som Regel for sin Praxis har Ministeriet opstillet den Sættning, at naar en Mand overhovedet har været til Tjeneste under sin Uddannelse i Halvdelen af den Tid, som Loven paabyder som første